De geschiedenis van Epaminondas

Sara Cone Bryant

bron
Sara Cone Bryant, *De geschiedenis van Epaminondas*. W. de Haan, Utrecht 1920

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/brya002gesc01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

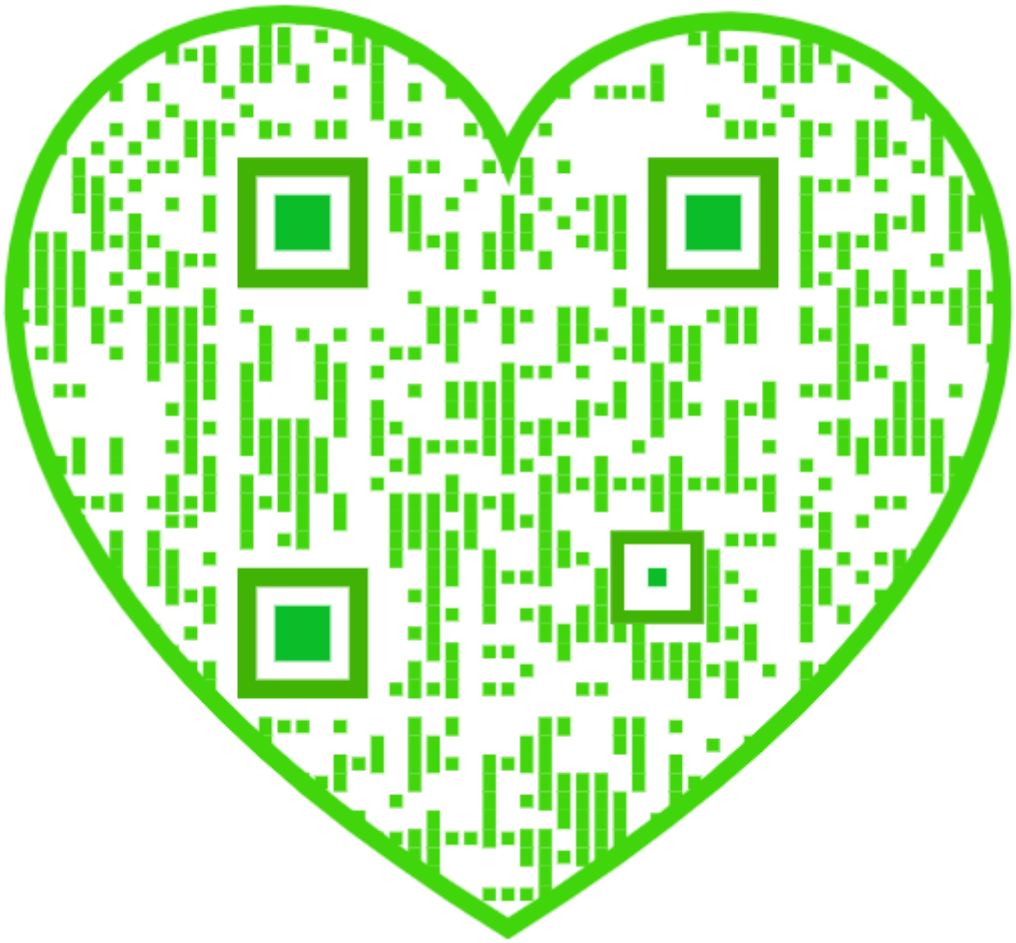

[De geschiedenis van Epaminondas]

Er was eens een kleine neger jongen, die Epaminondas heette. Op zekeren dag gaf zijn Grootmoeder hem twee heerlijke krentekoeken voor zijn Moeder mee. Epaminondas hield ze stijf in zijn handen vast, en liep er op een draf mee naar huis. Toen hij thuis kwam waren de koeken geheel verkruimeld en bedorven.

‘Wat heb je daar?’ zei zijn Moeder.

‘Koek, Mamma,’ zei Epaminondas.

‘Domme jongen, is dat nu een manier om koek te dragen? Je hadt de koek netjes in een papier moeten parken en in je hoed moeten doen.

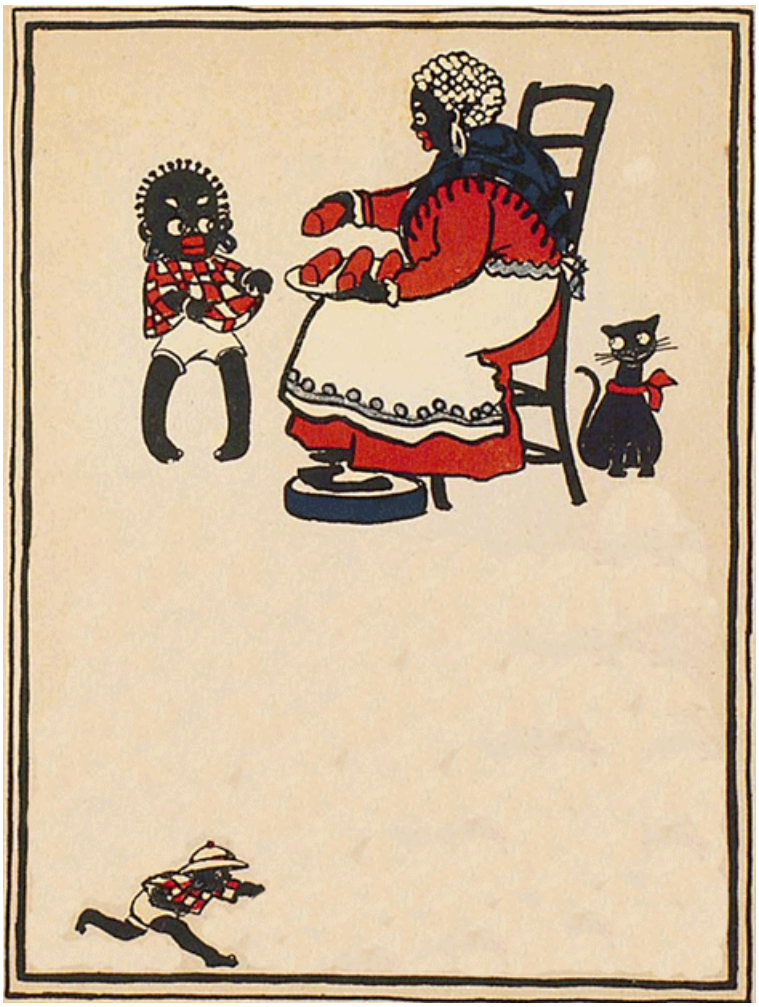

Hoor je Epaminondas?’

‘Ja, Mamma,’ zei Epaminondas.

Den volgenden dag gaf zijn Grootmoeder hem een pond boter mee. Epaminondas pakte de boter in een papier en stopte ze in zijn hoed, zette de hoed op zijn hoofd en ging naar huis. Maar het was een warme dag en al gauw begon de boter te smelten. Ze liep over zijn gezicht, langs zijn nek en over zijn kleeren. Toen zijn Moeder hem zag zei ze: ‘Lieve help! Epaminondas, wat heb je nou in je hoed?’

‘Boter Mamma,’ zei Epaminondas.

‘Het lijkt wel dat je heelemaal geen verstand hebt, Epaminondas,’ zei zijn Moeder. ‘Je moet boter in een papier doen en eerst in koud water houden om af te koelen, en heel voorzichtig in je handen dragen. Hoor je Epaminondas?’

‘Ja Mamma,’ zei Epaminondas.

Den volgenden keer toen Epaminondas bij zijn Grootmoeder kwam, gaf ze

hem een jong hondje voor zijn Moeder mee.

Epaminondas pakte het in een papier en hield het zoolang in de waschtobbe onder water, tot dat hij dacht dat het diertje koel genoeg was.

Toen hij thuis kwam was het dood. ‘Goeie genade!’ zei zijn Moeder toen ze hem zag. ‘Wat heb je daar, Epaminondas?’

‘Een jonge hond, Mamma,’ zei Epaminondas.

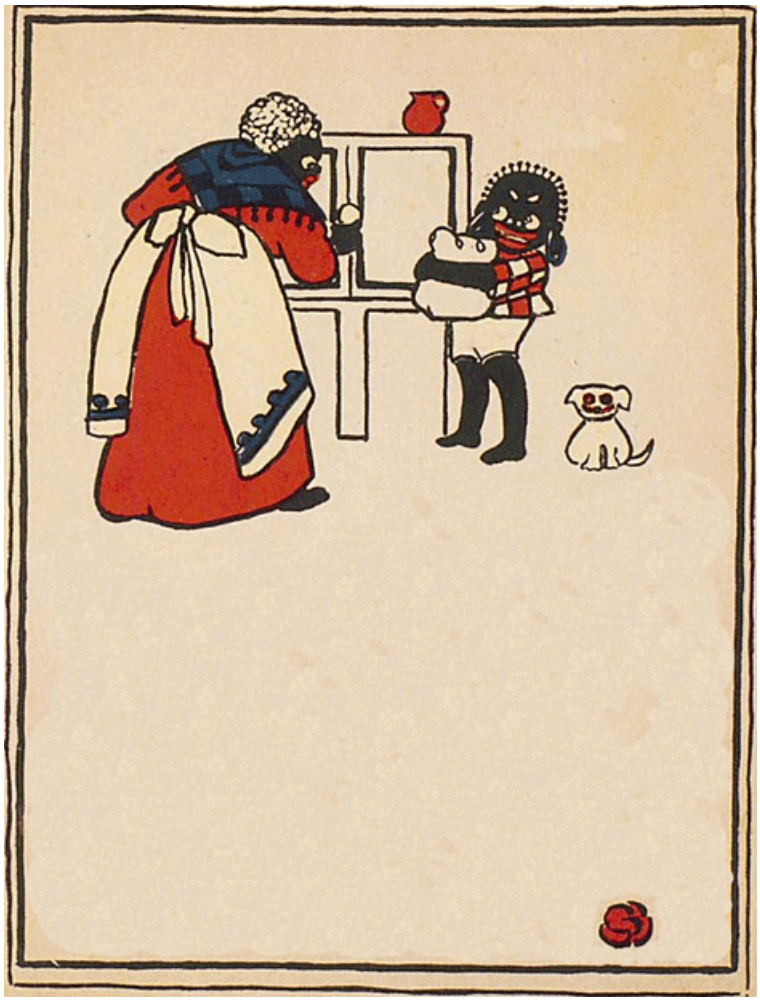

‘Nare jongen,’ zei zijn Moeder, ‘waarom heb je hem verdronken? Je hadt hem een touw om den nek moeten binden en hem zoetjes naar huis moeten leiden.

Dat is de manier om honden thuis te brengen. Hoor je, Epaminondas?’

‘Ja Mamma,’ zei Epaminondas.

Den volgenden dag, toen hij bij zijn Grootmoeder was gaf ze hem een mooi versch gebakken brood voor zijn Moeder mee.

Epaminondas bond een touw om het brood en sleepte het holderdebolder, den geheelen weg langs naar zijn huis.

Toen zijn moeder het stoffige, vuile brood zag, werd ze heel boos.

‘Je hebt geen greintje verstand Epaminondas,’ zei ze ‘en ik zal je nooit meer zeggen hoe je de dingen thuis moet brengen.

Zie je deze vier puddingen, die ik gemaakt heb?

Ik zet ze buiten voor de deur om koud te worden en ga onderwijl zelf even bij Grootmoeder kijken.

Nu pas je goed op hoor Epaminondas, en *vooral heel voorzichtig over de puddingen heenstappen!*

Hoor je Epaminondas?’

‘Ja Mamma,’ zei Epaminondas.

En Epaminondas paste werkelijk goed op.

Zoodra zijn Moeder weg was, ging hij heel voorzichtig *precies in 't midden van elke pudding staan.*

En niemand weet wat er nog verder met Epaminondas gebeurde.